

Vägen till pallen på 10mila

Det är en söndag i mitten av april. Nästan sommar i luften och snustorrt i markerna. Kolmårdkavlen har precis avgjorts och jag har helt andra saker än det vackra vädret i tankarna. I Ravinenlägret ligger Amanda och Emma helt utslagna och sover efter sina duster med skogen och det symboliserar på många sätt vårt läge inför 10mila på herrsidan där vi ändå har stora förhoppningar på vårt förstalag.

På Måsenstafetten blev en halvskadad Kenta (Quentin) ifrånsprungen på förstasträckan och efter tävlingen blev Gustav sjuk. Axel G och Daniel har inte ens gjort riktig säsongsbegynnelse efter tidigare förkylningar, Hannes har problem med en stukad fot och hemma i Uppsala ligger Emil däckad med bihåleinflammation. Erik och Max rapporterar förvisso in bra fysisk form från utlandet, men ingen av dem har sett röken av en orienteringskarta på flera månader.

En vecka senare på Stigtomt-kavlen har läget ljusnat något. Flera av löparna är tillbaka och vi tar faktiskt hem segern, låt vara att de flesta av toppkonkurrenterna har ihåliga eller ej toppade lag. Det saknas trots allt en hel del för att vi ska slåss om segern på 10mila. Av nyckelpjäserna är Emil det stora frågetecknet. Han är ett måste på en nattgaffel i ett lag med segerambition, men har inte tränat alls på flera veckor. Dessutom har Daniel haft nya sjukdomsproblem och våra alternativ på långa natten har nu reducerats till ett minimum. Edvin springer för vissa startsträckan med bravur, men han behövs definitivt senare på natten i ett konkurrenskraftigt 10milalag.

Veckan därpå springer vi stafettligan på Södertörn och det skönaste beskedet är att Hannes verkar vara på gång. Axel G är också tillbaka med stabilt lopp, men för att vi ska lyckas på 10mila måste han stegna upp och bli den där nästsistasträckslöparen som gör skillnad. Glädjande nog är Emil ute och joggar så pass bra att vi ändå vågar räkna med honom på gamla meriter. På kvällen tar vi ut laget med blandade känslor. Känslan är att det finns kapacitet, men att det ändå saknas en del för en riktig topplacering.

Så kommer då helgen som vi alla sett fram emot och bitarna faller faktiskt på plats på ett sätt som jag bara vågat drömma om innan. Herrarna inleder med tre sträckor på dagen och vi som valt att vila benen inför natten sitter klistrade vid den stora TV-skärmen i samlingslokalen vid vårt boende på Finspångs golfklubb.

Max har fått det så viktiga förtroendet att starta och inleder precis så som en förstasträcka ska springas. Med full kontroll utan att ligga längst fram och hetsa. Han växlar i perfekt läge dryga minuten efter täten och vi har äntligen fått den där starten som är så viktig för en framgångsrik tävling. Det är hög stämning i TV-salongen.

Daniel tar andrasträcken med en ryggsäck av förkylningsproblem som har gjort att jag har varit extra nervös för denna stund. Nu fungerar dock kroppen som den ska och bilden av honom i fullt fokus läsandets kartan vid TV-kontrollen skickar en jubelvåg genom TV-rummet. Det går nästan att ta på hans känsla när han en kvart senare skickar i väg Hannes med tätkänning efter ett perfekt genomfört lopp.

Att sätta vår egen unga superstjärna redan på sträcka tre är ett medvetet med kanske lite överraskande val för den oinvidde. Med facit i hand blir det faktiskt en dubbel fullträff. Att vi säkrar upp en tätplats inför långa natten är naturligtvis det viktigaste, men den positiva känslan som TV-bilderna på den lätt trippande ynglingens totala fokus och hans stabila GPS-plupp för med sig ska inte underskattas. Golfarna där utanför vår TV-lokal måste ha trott att vi tittat på ett fotbollsderby! Hannes växlar som tvåa och ser till att alla topplöparna på långa natten går ut bakom oss.

Tre timmar senare är det omstart på långa natten och ett tungt ansvar på Jonny Crickmoore som så många gånger kommit över och tävlat i våra färger under åren. Det är min tur att ta över lagledaransvaret, så jag är med honom till fållan och jaktstarten. Jag känner mig som kusinen från landet där jag står några meter från Linné som har värsta ledarbesättningen med all tänkbar utrustning och legenden Mats Troeng i spetsen.

De första elva kilometrarna blir rätt odramatiska med en tjugomannaklunga som trampar fram i mörkret utan splittringstendenser, men sedan kommer en helt absurd långsträcka där klungan väljer att gå ut på asfaltsväg i fyra kilometer! Man riktigt känner hur dom sliter där på vägen när klungan dras isär av främst Lucas Liland och Jocke Svensk som trampar på som galningar i täten. Det delas upp i flera klungor, men Jonny håller ihop i andraklungan och kan lämna över till Emil två minuter efter täten. Kommentaren efteråt säger det mesta om Jonny tankar om vägvalet ” Ten years ago I would have loved 4K road running, but not nowadays!”

Nu kommer det kritiska momentet då vi skickar ut en kille som egentligen bara har några enstaka kvalitativa träningspass i benen under en tioveckorsperiod. Jag har räknat med att det blir ca fem minuters tapp om det går bra. Därför blir det en stor positiv

övertäckning när Emil dyker upp vid första TV-kontrollen på samma avstånd från täten som han gick.

Två km senare håller jag på att ramla ur stolen när Emil dyker upp på TV-skärmen. Han har knaprat in en halvminut på täten och jag får en första riktig känsla av att det här kanske är vår natt i alla fall. Håll nu hela vägen snälla!

Tio minuter efter det står jag i vid växlingsfällan och gästar som en galning när han springer in mot kartplanket och efter lite pustande kommer en strålande glad storebror Granqvist mot mig i utstämplingsfällan. Han har precis skickat ut Edvin och noterats för femtesträckans näst bäst tid. Man riktigt ser hur det lyser om honom!

Bilden ovan är tagen i detta ögonblick. Den säger egentligen mer än vad man först kan tro. Bakom en jublande Emil får sträckans snabbaste, Filip Ossianson i IFK Göteborg, precis beskedet att deras lag stämplat fel på sträckan innan. Kontrasterna kan inte bli tydligare.

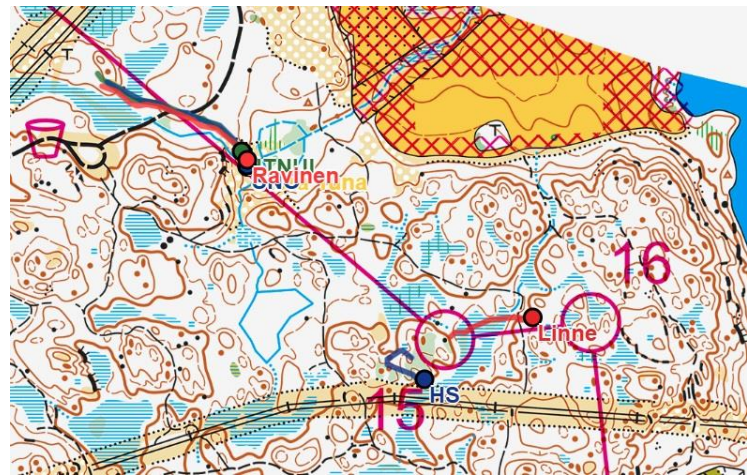
Nu är Edvin ute och det känns bara så säkert. Han lyser av självförtroende och trygghet i sin egen orientering. Lite i skymundan av klubbens stora stjärnor levererar han hela tiden stabila och säkra lopp. Han är en sådan där löpare som alla lag bara måste älska att ha på en nattgaffel. Han är helt fokuserad på den egna orienteringen och överlåter till de andra löparna göra misstagen att följa med till fel gaffel. Spela gärna upp GPS-spåren från sträcka sex och låt er inspireras!

Edvin tar oss in i den verkliga tätstriden igen. Med näst bästa sträcktid växlar han över som fyra, bara 19 sekunder från täten. "Fy fan vad kul det var!" är det första han säger när jag glädjestrålande möter upp bakom målet.

Kenta tar vid på korta sträcka sju och det är nu det börjar brännas på riktigt. Den här sträckan definierar på många sätt 10mila. De allra bästa lagen börjar toppa upp medan den stora, stora majoriteten sätter in någon av de löpare som är sist in i laget. Vi har valt Kenta för hans höga lägstanivå, då han nästan aldrig gör några större misstag. Precis så är det även denna gång och vi cementerar vår plats bland de sex lag som till slut ska göra upp om tätplatserna. Övriga lag har inte tillräckligt bra besättning för att kunna möte upp på det sätt som krävs. Trots Kentas stabilitet har avståndet till den absoluta täten ökat då Linné och HS har börjat slänga in det tunga gardet vilket han också tydligt ger uttryck för i utgångsfållan. ”Topp sex är bra, men ska man slåss om segern måste det vara perfekt, och jag har missat en minut!”

Erik går nu ut på åttonde sträckan och det bildas snabbt en kvartett som jagar den bortflyende duon i täten. Både Linné och HS har bara landslagslöpare kvar så det är inte rimligt att tro på något annat än att vi slåss om tredjeplatsen från och med nu. Erik gör med facit i hand ett helt fantastiskt lopp. Han har fjärde bästa sträcktid och drar stora delar fram de fyra som jagar.

Ändå syns det inte riktigt i för den objektive betraktaren eftersom Linné i täten är allra snabbast. Ett litet hopp om kontakt med HS tänds dock på slutet då deras löpare oväntat gör ett misstag som kostar två minuter vilket placerar honom mitt emellan Linné och den jagande kvartetten vid växeln.

Axel går ut och jag skickar med honom ett ”Allt är möjligt!” för full hals när han far i väg längs startsnitseln. Inte för att jag egentligen tror det, men vi måste ju ha fokus på att nå de lag som är framför oss.

Glädjande nog plockar Axels klunga in en del tid i början. Lucas Bassett i Linné har problem och Topi Syrjäläinen i HS verkar inte helt stabil i tekniken. Ett par svängar till och de jagande lagen får vittring på finländaren där framför. Det känns som adrenalinet rusar till för nu krymper också avståndet till ledande Linné trots att han går rätt. Två minuter blir en och en halv och sen räcker det faktiskt med en sväng i ett grönområde för den ledande lampan så har dom synkontakt! Samtidigt har SNO och HS fått vika ned sig i det hårda tempot (klungan springer klart snabbast på sträckan). Vid nästa TV-kontroll är det fyra lag tillsammans, Linné, NTNUI, Stora Tuna och Ravinen.

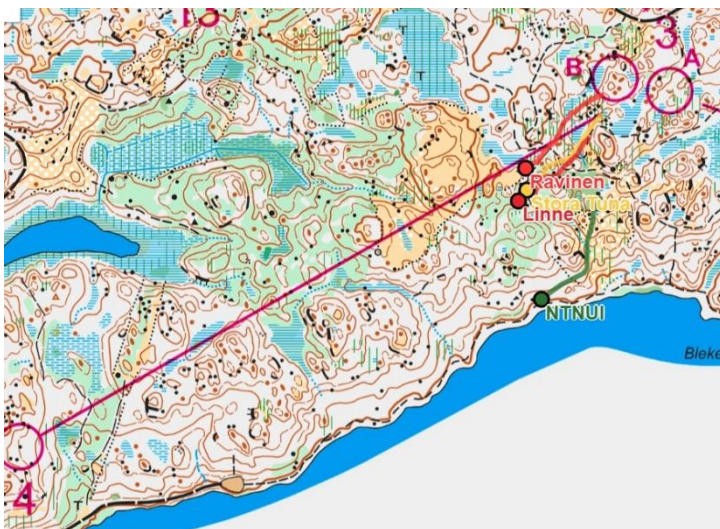
Nu går allting i en rasande fart. Vid näst sista kontrollen tar Axel slutligen det sista steget ur kokongen och blir till den där fjärilen som jag hela tiden har vetat att den fanns. Den där som är världens bästa nästsistasträckslöpare. Jag minns inte så mycket mer än att

jag skriker till Gustav att han har en liten lucka (vilket naturligtvis är helt överflödigt information) och att jag nu skiter i att jag är kusinen från landet där jag kramar en svettig och adrenalinstinn Axel över fållans staket framför ögonen på de mer polerade elitlagens ledarteam.

Min känsla är att det tar max en minut innan jag helt oförberedd står med en mikrofon upptrückt mot nosen och blir intervjuad i TV-sändningen som ledande Ravinens lagledare. När jag ser sändningen i efterhand inser jag att det säkert var tio minuter där emellan, men där och då tog känslorna över helt och dom minnena kommer jag är bära med mig länge, länge.

Gustav går ut först i en kvartett av fyra löpare som alla har helt magnifika meritlistor på landslagsnivå. Dom tar sina inledande gafflingar och samlas sedan ihop. Vid nästa gaffel har Linné och NTNUI lite kortare och därefter dyker den senare i rasande fart ned

på ett stigrävval medan de övriga snart ses igen. Vad som sen händer är lite överraskande. Ingen ser den bortflyende normannen något mer. Han står för ett helt enastående lopp i en tuff situation.

Gustav och Emil i Stora Tuna bevakar varandra medan Albin i Linné är tydligt sliten och får släppa kampen om pallen.

Gustav får sen aldrig något riktigt

överläge på Emil som kan avgöra kampen om andraplatsen mot sista kontrollen inför vilt skrikande klubbkamrater. Emil som tror att det gäller segern ser dock märkbart besviken ut när han inser att NTNUI redan har gått i mål.

Trea är fantastiskt och sättet tredjeplatsen togs på gör att jag på rak arm kan säga att det är den roligaste 10milanatten jag någonsin upplevt. Samtidigt kan jag känna en liten släng av något slags vemod över att Gustav inte riktigt hade dagen som han kan ha när allt fungerar. Inte för klubbens och de övrigas skull, utan för honom själv. Missförstå mig

rätt. Killen har avgjort tre VM-stafetter och har absolut inget att bevisa för någon på den fronten, men jag vet hur starkt hans hjärta klappar för Ravinen som han ju har med sig från modersmjölken. Jag som följt våra förehavandet över alla dessa år har tappat räkningen på alla fantastiska stafettlopp Gustav presterat för klubben i alla möjliga och omöjliga lägen, många gånger långt efter det att tätlagen gjort upp om segern. Nu blev rollerna helt plötsligt och lite oväntat ombytta med Gustav som jagad av en trio på samma nivå som han själv.

Det bestående intrycket av denna 10milanatt är dock något helt fantastiskt. En lagsammanhållning, lagprestation och glädje som överträffar det mesta man kan få uppleva som klubbedare. Alla gjorde verkligen sitt till att detta skulle bli en så underbar och minnesvärd tillställning!